

tion og potentiel konkurrence – altså netop den sammenhæng – vil indebære, at et produkt, der alene adskiller sig fra andre produkter med samme funktionalitet ved eksklusivt design eller prestigefulde tilknyttet produktet, ikke vil udgøre et særskilt produktmarked.

Så der er meget nøje taget højde for den situation, som der spørges om både af fru Pernille Sams og af hr. Kim Behnke.

Og hvis der skulle være nogle, der har hørt, at nogle – sådan kunne jeg lidt forstå det – i virkeligheden talte om at kodificere det, der er gældende, så kan jeg sige, at det, at man kodificerer i ændringsforslaget, betyder, at man bruger de instrumenter, som man også bruger i dag. Men der beskrives netop i bemærkningerne, hvad hensigten er med at bruge dem, og hvilken kombination de skal bruges i.

Formanden:

Ønsker flere at udtale sig? (Ophold). Hr. Svend Erik Hovmand.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg synes, at det var vigtigt at få den afklaring, som her efterlyses. Og jeg går ud fra, medmindre ministeren tager ordet igen, at det, ministeren nu har sagt, er en bekræftelse af det, som ministeren blev spurgt om: at der er tale om en reel ændring på det her område.

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):

Ja, der er tilsigtet en ændring, og det tror jeg står helt klart nu. Det er såmænd ikke derfor, jeg så har bedt om ordet.

Jeg har bedt om ordet for at kunne få lejlighed til at kvittere for en deltagelse, som man normalt ikke ville kvittere for ved en tredje behandling af et lovforslag. Det er nemlig for en indsats, som er ydet uden for dette hus.

Jeg synes, at det med erhvervsorganisationers mellemkomst faktisk er lykkedes at få en forhandling, der har ført til et resultat, som både dansk erhvervsliv og danske forbrugere kan være tilfredse med. Det varede lang tid, men det skete, og det vil jeg gerne kvittere for. Jeg håber, at der er nogle, som har medvirket uden for huset, der faktisk hører dette, for de har ydet en indsats for os her i salen. Det var desværre nødvendigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 89 stemmer (S, V, KF, DF, CD, RV og Frank Dahlgaard (UP)) mod 13 (SF, EL og FRI).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

78) Tredje behandling af lovforslag nr. L 243: Forslag til lov om Klagenævnet for Udbud.

Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup). (Fremsat 30/3 2000. Første behandling 12/4 2000. Betænkning 18/5 2000. Anden behandling 23/5 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 80 stemmer (S, V, KF, CD, RV, KRF og Frank Dahlgaard (UP)) mod 13 (DF, EL og FRI); 8 (SF) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

79) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 143: Forslag til folketingsbeslutning om retfærdighed og ordentlige skatteforhold for danskere i international tjeneste.

Af Kim Behnke (FRI) m.fl. (Fremsat 6/4 2000. Første behandling 2/5 2000. Betænkning 17/5 2000).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FRI):

Det er en lidt underlig sag. Den startede tilbage i februar måned med, at vi blev gjort opmærksom på, at specielt mange af de politibetjente, der har været udstationeret i international tjeneste, ikke vendte hjem til tak for dåd og tjeneste, men til et brev fra de lokale skattemyndigheder med krav om efterbetaling af skat på nogle gange 50.000 kr., nogle gange flere penge, og de rettede derfor henvendelse bl.a. til mig og spurgte, om det virkelig kunne være rigtigt.

Der blev afholdt et samråd i Folketingets Skatteudvalg, og efterfølgende erklærede skatteministeren til citat, at det var noget kludder. Og det, der var noget kludder, var, at man jo var blevet opmærksom på, at en række offentlige myndigheder, bl.a. skatteministerens egne skatteforvaltninger, havde givet folk forkerte svar på spørgsmål om denne skattefrihed ved udsendelse.

Da ministeren ikke havde til hensigt at løse problemet, mente vi, at det var vores pligt at bringe sagen til forhandling i Folketingssalen. Vi valgte så den metode, som er beskrevet i beslutningsforslaget ved fremsættelsen, nemlig at man gik ind og lod Finansudvalget løfte ansvaret fra ministerens skuldre ved både at skaffe den fornødne hjemmel til og det fornødne økonomiske grundlag for at kunne løse det her problem.

Ved førstebehandlingen blev der udtrykt almindelig interesse for sagen, særligt det, der havde det lidt lange sigt, nemlig de sidste to punkter i ændringsforslaget, hvor man sagde, at det her må vi se at få løst, sådan at vi ikke bliver bragt i samme problem fremover. Men der blev særlig fra ministeren rejst begrundet tvivl om, hvorvidt det sådan var statsretlig sædvane, at man gik ind og gav dispensation fra skattemyndigheden gennem aktstykkebehandlinger i Folketinget.

Derfor valgte vi så undervejs i udvalgsarbejdet at ændre forslaget med de ændringsforslag,

der nu skal stemmes om. Ændringsforslagene går ud på, at vi sådan set opnår det samme resultat, nemlig at holde de betjente og andre, der har været udsendt, skadesløse i forhold til de begrundede forventninger, de naturligvis har haft om, at de ikke skulle have et skattesmæk, når de kom hjem efter at have tjent Danmarks internationale interesser.

Men i stedet for at løse problemet via ligningsloven og en dispensation fra ligningslovens bestemmelser, så er forslaget nu, at der for hver enkelt bliver udregnet en kulancemæssig godtgørelse, som beløbsmæssigt giver det samme, og eftersom alle jo er statsansatte, de fleste endda tjenestemænd, har det statsfinansielt ingen som helst betydning, om det sker gennem en regulering over skatten eller, som vi nu foreslår med ændringsforslagene, som en kulancemæssig godtgørelse.

Jeg er ét stort spørgsmålstejn over, at regeringen fuldstændig passivt ikke vil være med til at løse det her problem. Når vi læser betænkningen, er der såmænd ikke engang nogen begrundelse fra regeringens side og fra regeringen. Man siger bare nej og er fuldstændig ligeglad med, at her er en række personer, som er kommet i en helt uacceptabel situation, fordi offentlige myndigheder har givet dem forkerte råd og forkert vejledning.

Skatteministeren fik det tilbud gennem et udvalgs spørgsmål, at han kunne gå ind og foreslå, hvordan han mente man kunne løse problemet, hvis der ellers i regeringen var en vilje. Svaret fra ministeren var, at han anså det for oppositionens opgave selv at formulere sin politik, så skatteministeren havde ingen forslag til, hvordan den her sag kunne klares.

Tak for kaffe, blev der sagt rundtomkring i frokoststuerne på politigårdene, hvor man fik den spand koldt vand i hovedet. Altså en total afvisning fra regeringen. Ingen som helst interesse for sagen. Ingen vilje til at finde en løsning.

Det, der sætter den her sag i en skærende kontrast, og det, der efterlader det indtryk, at Folketingets medlemmer en gang imellem ikke tænker sig om, er en anden sag, som ikke har noget med betjente at gøre, og som ikke har noget med international udstationering at gøre; men de fleste folketingsmedlemmer vil kunne huske, hvordan kulturministeren for et par år siden kom til Folketinget med en særlig løsning:

Der var nogle såkaldte bådteatre i København, som pludselig havde budgetproblemer,

og kulturministeren brugte dengang en meget interessant formulering: Hun sagde, at hun havde støvsuget i ministeriet og i den anledning fundet 5 mio. kr. De 5 mio. kr. udbetalte man så til disse særlig nødstedte bådteatre i Københavnsområdet. Det var altså en lynaktion, hvor Folketingets flertal gik ind, skrabede 5 mio. kr. sammen, som åbenbart lå og flødovre i Kulturministeriet, og udbetalte dem til nogle bådteatre. Da var man parat til at finde en løsning meget hurtigt og i meget stor enighed.

Men det her er ikke bådteatre, og det er ikke kulturbevillinger; det er betjente, som har måttet lide det afsavn at være væk hjemmefra. De har sovet i fragmentationsveste af angst for at blive ramt, når der var snigskytter og andet. De har måttet skrive og telefonere hjem til familien og fortælle, at det går godt, selv om familierne i tv-aviserne så ubehagelige billeder fra det område, hvor betjentene lå udstationeret.

Og takken for det er ikke kors og bånd og stjerner. Næ, takken for det er, at skatteministeren giver dem én med fluesmækkeren i form af efterbetaling, og de løfter, som særlig Udenrigsministeriet, men altså også lokale skattemyndigheder har givet, er man ikke parat til at indfri.

Vi synes i Frihed 2000, at denne her sag er ubehagelig at se på, særlig den passivitet som såkaldte arbejderpartier udviser over for nogle lønmodtagere, der er kommet i klemme. Derfor er den afstemning, der bliver i dag, ikke afslutningen på denne her sag. Vi vil forfølge den. Vi vil blive ved med at sørge for, at der er en flintesten i ministerens sko, en sten, som hele tiden minder ham om, at der er et uløst problem – ikke kun for at få løst problemet med henblik på fremtiden, som ministeren jo har lovet at gøre, men også for at få løst problemet for de betjente, der i dag sidder og føler, at de er blevet holdt for nar: Det var hele Folketinget, der sendte dem af sted med fanfarer og musik, men da de kom hjem, var det, de fik ud af det, et skattesmæk.

Sådan må det naturligvis ikke være, særlig ikke når Danmark ønsker at forpligte sig til flere internationale opgaver. Så bliver det jo ikke nemt at få folk af sted, når det er det eneste, de får ud af det.

Derfor håber vi stadig væk på, at et flertal vil støtte ændringen. Så kan de skattetekniske argumenter og undskyldninger, der blev gjort gældende ved første behandling, i hvert fald ikke være den brugbare undskyldning længere.

Og så håber vi selvfølgelig på, at et stort flertal – og det vil antagelig være 89 mandater – vil støtte selve forslaget, og så vender vi tilbage til sagen i oktober med håbet om, at der på et eller andet tidspunkt kan være 90 mandater, som ønsker at løse dette her problem.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg synes ikke, det var en specielt fair fremstilling, som vi her fik af hr. Kim Behnke af sagen og sagsforløbet. Jeg mener eksempelvis, at hvis man tager den første behandling, vi havde, hvor vi jo havde en ganske grundig diskussion om hele denne her problemstilling, så blev der givet ordentlige og regulære svar og begrundelser. Hr. Kim Behnke kan selvfølgelig være uenig, og det er fair nok, men at fremstille det, som om der ikke er givet begrundelser, mener jeg ikke er fair.

Det, jeg synes, Folketinget skal være opmærksom på, er det, der ikke står i betænkningen, det, der ikke står som bemærkninger til ændringsforslagene. Det er jo normalt sådan, at hvis man stiller et forslag i Folketinget, så har man også en forpligtelse til at meddele, eller vi har i hvert fald et behov for at kende, hvad omkostningen så er ved det, vi stemmer om.

Da det ikke er fremgået af forslaget, har jeg efterfølgende oversendt Folketingets Skatteudvalg et bilag, hvor vi har forsøgt at foretage en så nøgtern beregning, som det har været muligt efter at have haft kontakt først og fremmest til Forsvarsministeriet og dernæst til Justitsministeriet, da det, vi taler om, i alt væsentligt er udsendte soldater og udsendte politibetjente. Derfor vil jeg godt lige kort resumere det, der fremgår af de beregninger, vi er nået frem til. Jeg citerer fra bilaget, der er oversendt til Folketingets Skatteudvalg:

»Efter overslaget skønnes den samlede godtgørelse efter ændringsforslaget at andrage omkring 740 mio. kr. brutto for de to tjenestegrene. Da godtgørelsen vil være skattepligtig, skønnes nettoudgiften efter skat at andrage ca. 340 mio. kr.«

Det understreges, at skønnet er meget usikkert. Men derfor synes jeg jo ikke mindst, at højre side i Folketingssalen skal vide, at hvis man stemmer for ændringsforslaget og for forslaget ved endelig vedtagelse, så stemmer man for en udgift brutto på 740 mio. kr. plus/minus 100 mio. kr., fordi vi skal ned til den enkelte person, der har været udsendt, og se, om den

pågældende ville være berettiget efter de regler, der er fastsat her helt tilbage i 1995.

Det er jo frygtelig mange penge. Så kan man jo stille sig op og spørge: Jo, men er der ikke noget, der hedder principper, der står over pengene? Og det er da et argument, som jeg vil sige at jeg ikke er fuldstændig blind over for. Derfor er det næste spørgsmål selvfølgelig også: Ville en vedtagelse af det her forslag indebære en større retfærdighed eller en mindre retfærdighed?

Jeg vil sige, at tilfældighederne og uretfærdighederne vil blive ekstremt meget større, hvis man vedtager ændringsforslaget og beslutningsforslaget, fordi det er helt tilfældigt, hvem af de udsendte der måtte få del i godtgørelsen, og hvem der ikke får en øre, for som det fremgår af det, vi har modtaget eksempelvis fra forsvaret, så skønnes det for forsvarets vedkommende, at der efter 1995 har været udsendt ca. 12.000. Da den typiske udstationeringsperiode udgør 6 måneder plus/minus et par uger, skønnes ca. 8.000 personer at være berettigede til godtgørelsen for en 6-måneders-periode.

Forudsætningen for, at man bliver berettiget til den her godtgørelse, er, at man har været udsendt i over 6 måneder, og det vil sige, at dér, hvor man skønner, at cirka en tredjedel, omkring 4.000, af de udsendte soldater siden 1995, fordi det nu har passet med flyene og planlægningen, har været sendt hjem 1, 2, 3, 4 dage eller 1 uge før de 6 måneder er nået, ville de få 0 kr.

Derfor bare disse rent faktuelle oplysninger til Folketinget, til offentligheden og ikke mindst til de partier, som agter at stemme for her. Hvis det er sådan, at indstillingen i betænkningen også bliver resultatet af afstemningen her i salen, så vil det sige, at vi har det, vi her i salen kalder for en 89-90-afgørelse.

Jeg synes et eller andet sted, at det er beskæmmende, uanset at jeg er enig i, at den her sag bestemt ikke er en, nogen kan være glad for, bestemt ikke. Og uanset hvor glade vi er for det flotte arbejde, som vore udsendte udfører med blå baretter og med dansk flag, så nægter jeg faktisk at tro på, at de 89 her i salen, der står bag den indstilling, der ligger, har tænkt den igennem. Min tillid, også til partierne i højre side af Folketingssalen, er så stor, at jeg ikke tror på, at ret mange vil komme med en indstilling om at stemme for.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Skatteministeren henviser til førstebehandlingen. Det gjorde jeg også. Under førstebehandlingen gjorde skatteministeren opmærksom på, at den foreslåede løsning i forslaget punkt 1 og 2 ville der være juridiske problemer med efter råd fra Justitsministeriet. Som følge af det har vi ændringsforslag til behandling nu, som fjerner de juridiske problemer.

Ministeren fortæller så, at man har lavet en beregning, som viser, at det brutto er 740 mio. kr., der skal udbetales, hvis man følger forslaget. Det er forkert, og grunden til, at det er forkert, er, at ministeren jo meget behændigt har bedt om at få det, man kunne kalde et worst case- eller et værste skræk-scenario, som ministeren har lovet at gå i Folketingssalen med og efterlade det indtryk, at det er fuldstændig vanvittigt, hvad vi har foreslået.

Det, som fremgår af beslutningsforslaget med de ændringsforslag, vi nu har til forhandling, er præcis følgende: For de personer, der i dag er faldet for reglen i ligningslovens § 33, hvor der er krav om individuel kontrakt, vil man betragte den kontrakt, de pågældende har underskrevet, som værende en overholdelse af kravet om individuel kontrakt.

Når det gælder soldaterne, er der slet ikke den tvivl. Når det gælder soldaterne, har de for langt hovedpartens vedkommende kontrakter, hvor lønnen har været justeret efter det forhold, at de enten skulle betale eller ikke skulle betale skat. Nej, dér, hvor problemet er, er primært for politibetjente og for en lille, meget lille, portion soldater. Derfor er det ikke det store tusindtal af mennesker, som ministeren forsøger at skræmme Folketinget med og med en påstand om 740 mio. kr. i bruttoudgifter. Det er bestemt ikke tilfældet.

Selv blandt de betjente, der har været af sted, er der nogle, der ikke vil være omfattet af forslaget, fordi lønnen for deres vedkommende har været justeret, og så er der ingen problemer. Men de er til gengæld blevet afkrævet skat af det særlige 11.000 kr.-tillæg, og nogle er endda oven i købet blevet stillet over for krav om, at de skal betale skat af de FN-diæter, de har fået, mens de har været af sted. Derfor vil der for hver enkelts vedkommende være en individuel situation, som skal undersøges, men beløbet kommer ingenlunde op i nærheden af det beløb, ministeren har nævnt i dag.

Men i stedet for at skændes om de beregninger, som ministeren har fået nogle til at lave i ministeriet, synes jeg, det ville være langt, langt mere konstruktivt, hvis ministeren i stedet kom her i dag med et forslag til en løsning, for der sidder altså nogle med en stak girokort, som de skal betale, og som vil ødelægge deres privatøkonomi. Hvad er ministerens svar til dem? Hvad er løsningen? Er det bare at slå mig i hovedet med nogle tillempede beregninger? Det kan næppe være løsningen, hvis man er en ansvarlig minister.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 53 (V, KF, DF, CD, KRF, FRI og Frank Dahlggaard (UP)) stemte for, 53 (S, SF, RV og EL) imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:
80) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 166:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af den af Folketinget den 25. maj 2000 ved 3. behandlingen truffene beslutning om vedtagelse af forslag til lov om forbud mod restkoncentrationer af lægemidler i animalske fødevarer. (Lovforslag nr. L 218).

Af Erling Christensen (S), Christian Mejdahl (V), Henning Grove (KF), Annie Lunde Hansen (CD), Vibeke Peschardt (RV) og Ole M. Nielsen (KRF).

(FremSAT 25/5 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Jeg er ked af og beklager meget, at jeg må bruge mine kollegers kostbare tid på det foreliggende beslutningsforslag.

Ingen her er i tvivl om, at der i går blev stemt forkert af regeringspartierne ved tredjebehandlingen af L 218. Betækningsbidraget fra Fødevareudvalget vedrørende L 218 viser klart partiernes holdning til lovforslaget, men alligevel blev der stemt anderledes og forkert, og ingen beklager det mere end jeg og Socialdemokratiets ordfører på L 218. Derfor vil jeg også gerne takke medforslagsstillerne til dette beslutningsforslag, fordi de velvilligt, åbent og positivt har modtaget min beklagelse og med forslaget vil være med til at rette fejlen fra i går.

Kristen Touborg (SF):

Under førstebehandlingen af L 218 svarede fødevareministeren på mit spørgsmål om, hvorvidt EU-reglerne betyder mere eller mindre medicin i maden i Danmark:

»Hvad angår svaret til hr. Kristen Touborg, kan jeg sige, at der er forbedringer, og det vil sige, at der er nogle eksempler, hvor man har mindre, og der er andre eksempler, hvor man har mere.«

Ifølge bilag 4 og 5, almindelig del nr. 518, er der kun ét eksempel ud af i alt 66 eksempler, hvor der bliver strammet op, og altså 65 stoffer, hvor der bliver højere grænseværdier. Jeg vil godt spørge Socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Christensen, om han kan bekræfte disse tal.

Formanden:

Så er det hr. Aage Frandsen, for jeg forstår, det er et delt ordførerskab. (Ophold). Var der en kort bemærkning? Undskyld, så tager vi hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning, og det er så en kort bemærkning til hr. Erling Christensen, forstår jeg.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

I går troede vi jo en kort overgang, at miraklernes tid ikke var forbi. Men glæden blev jo kort, og derfor vil jeg godt spørge hr. Erling Christensen: Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke